

2e zondag van de Veertig Dagen Marcus 9: 2-10 - Topervaring

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Vandaag gaan wij de berg op. Hoog, de berg op. Een topervaring - daar gaan we voor.

We mogen mee met Jezus, net als Johannes, Petrus en Jacobus. Petrus, overigens, heeft in het Marcusevangelie net een stevige reprimande achter de rug. Hij had net een heel mooi antwoord gegeven op Jezus' vraag: wie zeggen jullie dat ik ben?

Gij zijt de Christus, had hij geroepen.

Het antwoord was ontegenzeggelijk juist, maar toen Jezus even daarna (dus vlak voor het gedeelte dat wij vandaag lezen) begon te vertellen over zijn lijdensweg en over zijn dood, toen haakte Petrus af:

Dát verhoede God, Heer! Dat zal u zeker niet gebeuren. U die zo genadevol bent, u laat uzelf toch niet genadeloos ten onder gaan.

Jezus heeft Petrus bij die gelegenheid niet zachtzinnig gezegd dat die zijn mond moest houden:

Ga weg achter mij Satan, jij denkt niet aan wat God wil.

En als het over Petrus gaat – dan gaat het altijd over ons. Petrus is de leerling bij uitstek bij wie je als lezer wordt uitgenodigd om je met hem te identificeren – ook straks, op Goede Vrijdag, als Petrus letterlijk van de lijdende Jezus wegloupt. Als het over Petrus gaat – dan gaat het over ons. Wat tegen Petrus wordt gezegd – wordt tegen ons gezegd: Ga weg achter mij, Satan...

Die reactie moet Petrus niet in de koude kleren zijn gaan zitten, maar Petrus zou Petrus niet wezen als hij het niet vergat. Hij loopt alweer voorop. De berg op.

En boven op de berg aangekomen krijgt Petrus dat oude gevoel weer. Het bijna tastbare bewijs dat Jezus de Christus is. De verwachte dienstknecht van God met wie het rijk van God een aanvang zou nemen.

Het gaat lekker, zo zie je Petrus (namens ons) denken, daar hoog op de berg. Het gaat goed, het gaat van hoogtepunt naar hoogtepunt. Het geloof legt een mens geen windeieren en daar is het geloof ook voor. Natuurlijk kent het gelovig leven zo z'n voorwaarden en gevolgen, maar het is ook niet nodig om het leven onnodig ingewikkeld te maken.

Als puntje bij paaltje komt is dat Messiaschap van Jezus uitermate eenvoudig. Waar Jezus komt daar krijgen mensen weer grond onder de voeten. Waar hij komt daar gaan de lammen lopen en de blinden zien. Waar hij komt daar blijft geen mens meer buiten staan.

Dat verhaal van Jezus dat is een succesverhaal. Leven met Jezus is het leven als één groot hoogtepunt. Het is een geweldig feest. Het is top.

Je snapt werkelijk niet dat er nog kerken zijn die leeglopen. Je zou verwachten dat mensen in de rij zouden staan om ambtsdrager te worden. Dat we moesten gaan werken met wachtlijsten voor de kring 'welkom in de kerk' en zo.

En Petrus die heeft dat door. Op de berg van de verheerlijking ziet hij het helemaal schitteren. Jezus verschijnt in een opstandingslichaam en links en rechts van hem staan Mozes en Elia – vleeswordend woord, Tora en Profeten in levende gestalte – Mozes en Elia bovendien die beide zó dicht bij God stonden dat een graf voor hun niet nodig was.

Er is geen twijfel mogelijk: het is Pasen en de Messias is gekomen. Er is geen pijn en geen verdriet. Er is geen weg door de woestijn. Er is voortaan alleen dit heilige moment.

En heilige momenten en heilige plaatsen die moet je markeren: Het is goed dat wij hier zijn laat ons drie tenten maken. Laat ons dit moment voor eens en voorgoed vastleggen.

Petrus – wij dus – zou zo graag hebben dat je het geloof zou kunnen vastleggen. Pasen gewoon binnen handbereik, Opstanding eindelijk in de grip.

En voor zijn ogen gebeurt het: Jezus, verheerlijkt, stralend, onsterfelijk.

En als onderstropping daarvan, die stem uit de hemel, die stem van God: Dit is mijn geliefde Zoon, luister naar hem.

Houd het vast, Petrus, in Godsnaam houd dit vast... Namens ons allemaal.

De stem die Petrus hoorde is de stem uit de hemel die met nagenoeg dezelfde woorden sprak bij Jezus' doop (vorige week werd het verhaal nog aangehaald): Dit is mijn geliefde Zoon.

Woorden uit de hemel zoals die ooit ook klonken tot Abraham: neem je zoon, je enige, die je liefhebt - die absurde opdracht. Even lief als dreigend zijn deze woorden – de zoon, dat is de kwetsbare bij uitstek!

Van de doop ging Jezus linea recta de woestijn in.

En nu, halverwege het Evangelie, temidden van de lijdensaankondigingen, nu diezelfde woorden wéér klinken, beseffen we eens te meer dat zijn doop niets anders was dan met heel zijn leven kopje onder-gaan was in het water van de dood. Zo, en alleen zo, is hij Gods geliefde zoon.

En daar aangekomen, bij die oerervaring van Israël, die oerervaring dat een mens kapot kan gaan, daar proef je ineens de eenzame oppervlakkigheid van Petrus' wens. De eenzame oppervlakkigheid van een geloof dat aan de dood voorbijgaat:

Dat koninkrijk van U dat kan ook wel komen zonder het lijden, zonder de pijn. De verlossing kan ons ook wel geschonken worden zonder dat verschrikkelijke verhaal van dood en overlevering, kan ook wel zonder dat de passie gepreekt wordt, zonder lijdenstijd.

Jezus kan het leven toch ook zo wel doorgeven?!

Petrus spreekt ten diepste uit: Laat het nú al Pasen zijn. Laten we zonder slag of stoot de heerlijkheid conserveren. In het geloof hebben we alles al, en we hoeven dus voortaan niets meer te riskeren.

Calvijn zegt naar aanleiding van de woorden van Petrus: 'Wat had het betekend om op die manier het rijk van Christus in te sluiten in een ruimte van 20, 30 voet, waar zou de verlossing der hele kerk, waar de gemeenschap van eeuwig heil gebleven zijn?'

Je kunt eraan toevoegen: wat zou er van de wereld terecht gekomen zijn, als de belofte van de opstanding voorbij was gegaan aan het lijden van al die miljoenen in de Derde wereld of bij ons in Nederland, óf gewoon hier in Enschede, voorbij aan zoveel mensen die leven soms zo moeilijk vinden...

Het is een Heilig moment, daar boven op die berg.

Maar échte heiligheid is nooit zonder risico. Heiligheid, Gods Heiligheid, is het toppunt van kwetsbaarheid. De kwetsbaarheid van het mensenleven. De concrete kwetsbaarheid van lichaam en bloed.

Ooit vergeleek iemand onze avondmaalstafels met twee marktkramen.

Wat een mooi beeld!

Brood en wijn liggen er op uitgestald. Lichaam en Bloed. Het spot eigenlijk met alles wat men zich doorgaans bij 'heiligheid' voorstelt. Maar het ligt daar, uitgestald op die marktkraam:

Het hele leven, in al z'n kwetsbaarheid.

Terecht leggen de ouderlingen de stenen van de gestorvenen op zondagmorgen op deze tafels.

Terecht tonen de diakenen op deze tafels de nood van de wereld, het léven van de wereld. We doen het veeleer nog veel te weinig. We zouden daar veel creatiever in kunnen worden.

Want hier op deze tafels wil het leven worden beleefd. Het concrete leven – met alle pijn, met alle gemis, met al ons falen, steeds weer.

Want precies dáár, in dat concrete leven – en niet daarom heen – wil God in Jezus aanwezig zijn. Helemaal aanwezig. Niet veilig op een afstandje. In een tent. Of een mooi stenen gebouw. Maar eindeloos kwetsbaar nabij.

Een Heilig moment – dat mag je beleven, rondom deze tafels. Maar wel heiligheid die ongrijpbaar... aan heel het leven wil raken. Aan heel j'ouw leven wil raken. Aan heel mijn leven wil raken.

Pasen vieren we, op deze tafels. Maar wel Pasen dat door héél het leven heen gaat. Met alle risico's van dien. Met alle pijn, alle gemis... met alle falen, ook van ons, juist van ons.

Zijn heiligheid – is zijn eindeloze mee-leven met ons. Waar wij ophouden, elkaar loslaten, gaat hij met ons verder.

(...)

Het was een heilig moment, daar boven op die berg. Het was een heilig moment – dat ontvangen van dat stukje brood, die slok wijn. God eindeloos nabij.

En ja, dan daal je dus de berg weer af. Ja, dan trek je dus de stad in – de straat in, de wereld van werk, van familie. De diaken gaat voorop, maar de gemeente trekt daar direct achteraan.

En onderweg komen de vragen: Wat hebben we eigenlijk beleefd, daarboven? Wat hebben we eigenlijk gezien, daarbinnen?

Wat lezen we nu eigenlijk, wat zongen we nu eigenlijk?

Wat bedoelde Hij nou eigenlijk met 'Opstanding uit de dood'?

Maar met die eerste leerlingen zullen we, op deze tweede zondag van de Veertigdagen, ook weten dat het antwoord op die vraag niet achter ons ligt. Opstanding wijst je altijd naar de weg die voor je ligt. Opstanding heb je niet. Opstanding gebeurt. Onderweg. Veertigdagen lang. Een leven lang.

Amen